

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Der vandred en Yngling saa tankefuld

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Der vandred en Yngling saa tankefuld", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 224. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid90177.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 72.

Nathanael.

Egen Melodi af C. Barnekow .

Der vandred en Yngling saa tankefuld,
Han ledte om Himlen paa Jorden,
Om Røsten fra Oven, livsalig, huld,
Gudsyster til Himmelens Torden;
Han ledte i Verden, han ledte i Bog,
Han ledte i Hjertets den inderste Krog,
Men fandt dog ei der hvad han savned.

Nathanael var den Ynglings Navn,
Fra Kanaby i Galilæa,
Beskrevet han fandt sit dybe Savn
Af mesterlig Pen i Judæa;
Betegnet var der af Profetens Stav
Guds-Ordet, som Mennesket lever af,
Men selv var det ikke at finde.

Nu leed ikke længer, du Ungersvend,
Saa lød det, kun Hast du behøver,
Som Pilen du flyve til Jordan hen,
Og høre *Johannes* den *Døber!*
Paa ham er Guds Aand og Guds Ord i hans Mund,
Den Israels Trøster i Trængselens Stund,
Hans Røst lyder himmelsk paa Jorden!

Nathanael fløi over Bjerg, over Dal,
For Strængheden ikke han skulked,
Han dukked sig dybt i den Bølge saa sval,
225 Han skrifted, saa *Døberen* hulked,
Han sad ved hans Fødder, i Aanden han foer
Fra Skabelsens Dag, med det vingede Ord,
Til Enden af Seernes Tider.

Han hørde en Røst, som fløi over hans Savn,
Og dulmed profetisk hans Smerte,
Med *David* han bied paa Gudherrrens Navn,
Men sukked dog dybt i sit Hjerte:
Hvorlænge, min Gud, vil Du skjule din Glands!
Skal end ikke Kronen, som Roser i Krands,
Ombloomstre din Salvedes Tinding?

Johannes bekiendte: ei *Christus* er jeg,
Skiøndt i eders Midte han findes,
Som Røsten i Ørken jeg baner ham Vei,
Men selv ei af Engle han hindes,
At løse hans Skobaand ei vover min Haand,
Jeg døber med Vand, men Han døber med Aand,
Han døber med himmelske Luer!

Hvor er Han? udbrød da *Nathanael* brat,
O Mester! kan ei du ham male?
Om Ham maa jeg lede ved Dag og ved Nat,
I Ørken, paa Bjerg og i Dale.
Han ledte saa saare paa Vei og paa Sti,
Guds Herligheds Glands gik uændset forbi,
Ukiendt under Ydmygheds-Kaaben!

Det vifted saa sært fra et Figentræ,
Nathanael sank i dets Skygge,
Med Taarer han bøied saa hjertelig Knæ
Og bad om den himmelske Lykke:
Om Herren at finde, hvis Ord er et Bliv
For Sjæl og for Hjerter med Aand og med Liv.
Den Døber med himmelske Luer!

226

Gak frem i Guds Navn og spørg ikke, hvorhen
Gud fører paa Jord de Udvalgte!
Nathanael mødte sin gamle Ven,
Ham kiendte *Philippus* og kaldte:
Nathanael, kom! nu udfundet han blev,
Hvem Moses og alle Profeter beskrev,
Den Store fra *Nazaret: Jesus!*

Fra *Nazaret* Storhed! vil du mig belee?
Hvad Godt skulde der vel oprinde!
Kom, svared *Philippas*, kom selv da og see,
Om Støv noget Bedre kan finde!
Han kom og til ham sagde Herren saa blidt:
Velkommen! her seer I en Israelit,
I hvem ingen Svig er at finde!

Hvordan, sagde Ynglingen, bøiende Knæ,
Kan, Rabbi, Du kiende mit Indre?
Jeg saae dig jo under det Figentræ,
Og kiendte dig ikke des mindre!
O Rabbi! han svared, nu skjønner jeg godt,
Guds Søn, det er Du, og den Israels Drot,
Som Fædrene ventet med Smerte.

Fuldnem, sagde Herren, er du til at troe
Paa Lyset, som skinner i Skygge,
Nu Lyset paa Jorden som Solens skal groe,
Langt mere at see er din Lykke;
I Lys skal det sees hvad jeg melder i Løn:
Guds Himmel opladt over Menneskens Søn,
Jordklampen af Engle omsvævet!